Vasmer'iga; samast täiendavalt Õp. E. S-i Aastaraamat 1928, Tartu, 1930), „Die ostasiatischen Münzen der Gelehrten Estnischen Gesellschaft“ (*ibid.* 1935, Tartu, 1937), „Der Münzfund von Vaabina“ (*ibid.* 1937 I, Tartu, 1938) ja „Achtzig neue Münzen aus dem Funde von Naginščina“ (*Acta* B XXXVII$_4$, 1935); kirjandusloo alalt „Beiträge zur Topographie der „Promessi Sposi““ (*ibid.* B XXV$_2$, 1931). — Rahvajuttude ja -laulude uurimise meetodit käsitleb A. geograafilis-ajaloolise ehk soome meetodi veendunud pooldajana ja edasiarendajana. Siia kuuluvad ta tööd: „Über P. Jensens Methode der vergleichenden Sagenforschung“ (*Acta* B XXI$_3$, 1931, eriraamatuna 1930) ja „Zu Albert Wesselski's Angriffen auf die finnische folkloristische Forschungsmethode“ (*ibid.* B XXXVIII$_3$ ja Eesti Rahvaluule Arhiivi Toimetused 4, 1935). A. on toimetanud „Eesti rahvalaulud“ I, II (Tartu, 1926, 1932) ja „Jahresbericht der estnischen Philologie und Geschichte“ („Eesti filoloogia ja ajaloo aastaülevaade“) I—IV, 1918—1921 (*ibid.*, I 1922, II 1923, III 1926, IV 1934). Ta on mitmete rahvaluuleteaduse väljaannete kaastööline. A. on Eesti Rahvaluule Arhiivi kolleegiumi esimees a-st 1927, Akadeemilise Rahvaluule Seltsi esimees a-st 1935 ja Preisi Teaduste Akadeemia kirjavahetajaliige a-st 1937. Ka on ta võtnud aktiivselt osa rahvusvahelistest rahvaluuleteadlaste kongressidest.

Isikl. ja Eesti Rahvaluule Arhiivist saadud andmed; E. Laugaste, Prof. W. A-i teaduslikust tegevusest (E. Kirj. 1935, nr. 10); O. Loorits, W. A. 50 aastane („Uus Sõna“ 1935, nr. 235); L. Mackensen, Meister der Volksforschung („Baltische Monatshefte“ 1935, lk. 510—516). *R. V.*

ANDRESEN, Nigol (Nikolai) (pseudonüüm **Ormi Arp**), poliitika- ja haridustegelane, sünd. 20. IX 1899 vkj. Virumaal Haljala v. väiketalupidaja pojana, lõpetas Rakvere õpetajateseminari 1918, õppis a-il 1919—20 Tartus keskkooliõpetajate suvekursusil, oli algkooliõpetajaks 1918—19 Narva-Jõesuus, eesti keele õpetajaks 1919—20 Rakvere tütarlastegümnaasiumis ja seejärel kuni 1932 Tallinna gümnaasiumes; ühtlasi on ta teotsenud teatri alal, olles „Hommikteatri“ (1920—24) ja „Draamateatri“ (1924—25) dramaturg. — A. hakkas aktiivsemalt poliitikaga teotsema 1928, mil ta valiti Eesti Sotsialistliku Tööliste Partei noortesektsiooni E. Noorsotsialistliku Liidu esimeheks; sel kohal toimis ta kuni liidu sulgemiseni 1934. A-il 1930—33 oli ta mainitud partei keskkomitee liige ja a-st 1932 V Riigikogu liige. A. oli koos oma äia M. Martna (vt. ka *Suppl.*) ja A. Jõeäär'ega partei vasema tiiva juhiks. Veebr-s 1934 partei katkenud kongressi järel heideti A. parteist välja. Selle tagajärjel ta asutas ühes mõtteosalistega marksistliku töörahvaesinduse riigikogurühma. Mõlema tiiva lähenemine koostööks toimus 1937. A. on võtnud osa sotsialistliku töölisinternatsionaali ja noorsoointernatsionaali tööst, korraldanud eriti ehitus- ja puutööliste ametiühingulist tegevust, olnud E. Töölisühingute Keskliidu ja E. Tööliste Haridusliidu juhatuse liige. Ta on toimetanud ajakirja „Rünnak“ (1928—33) ja „Sotsialistlik Võitlus“ (1932—34), avaldanud artikleid peamiselt „Rahva Sõnas“, mitmed poliitilise sisuga brošüürid, M. Martna elu ja tegevuse ülevaate koguteoses „Mihkel Martna“ (Tall., 1935) ja teose „Mihkel Martna“ (*ibid.*, 1936); ka on ta toimetanud ja osaliselt tõlkinud K. Marx'i „Kapitali“ I (*ibid.*, 1935—36), K. Marx'i ja Fr. Engels'i „Valitud teosed“ I—III (*ibid.*, 1937—39) jm. A-i sulest on ilmunud luuletisi ja luuletõlkeid ajakirjus, luuletistevihik „Gloobus“ (Tartu, 1927) ja arvustisi.

Isikl. kogutud andmed. *P. V-m.*

ANNA Joannovna, Vene keisrinna, sünd. 28. I 1693 vkj. Moskvas Peeter Suure poolvenna tsaar Joann Aleksejevitš'i tütrena, surn. 17. X 1740 vkj. Peterburis. A. abiellus 1710 Kuramaa hertsogi Friedrich Wilhelmiga, kes aga juba järgmisel a. suri. Jelgavas (Miitavis) tuli tal lesena võidelda suurte majanduslikkude ja poliitiliste raskustega. Pärast Peeter II surma a. 1730 kutsus Ülemsalanõukogu A. Vene troonile tingimusel, et ta loobuks suurest osast isevalitsuslikust võimust nõukogu kasuks. Nähes aga, et alamaadel ei poolda seda kõrgaadli kavatsust, tühistas A. kroonimise ajal oma lubaduse ning kuulutas enese isevalitsejaks. Olles vähe huvitatud riigiasjust, jättis ta need peaaegu täiesti oma sakslasist soosikute, esijoones E. J. Biron'i, A. I. Ostermann'i ja B. Chr. Münnich'i hooleks, mis äratas vene

Eesti biograafilise leksikoni tÃƒÂ¤ienduskÃƒÂ¶ide, 1940, lk. 13